

MIŠA ALEKSIĆ

**PREKO
TRNJJA**

■ Laguna ■

OD ISTOG PISCA

UŽIVO!: AUTOBIOGRAFIJA

Copyright © 2021, Mina Aleksić
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

*Ovu knjigu posvećujem
Jasmini, mojoj supruzi i srodnoj duši,
Mini, najboljoj ćerki koju čovek može da ima,
mojim roditeljima, mama Nati i tati Jovanu,
što su mi podarili život.
Hvala im od srca svima.*

Sadržaj

Uvod	9
1. <i>Johnny Be Good</i>	13
2. Put do Zvezda	19
3. Počelo je	27
4. <i>I Love Rock 'n' Roll</i>	35
5. Srećna Nova godina	45
6. <i>Ne veruj rečima mojim</i>	51
7. Čevapčići sa kajmakom	57
8. <i>Made in Cuba</i>	63
9. Hotel u Nišu	67
10. Dženis	75
11. Ljubljana (u prevodu: ona koja je ljubljena)	83
12. Topli dom i nova kola	87
13. <i>Огонь и лёд</i>	93
14. Šou-biznis.	97

15. Iz ponora ambisa.	101
16. Zlatni sat i kofer pun love.	107
17. Polovni automobil.	117
18. Neočekivani susreti	123
19. Stara / nova uspomena	129
20. Nada umire poslednja.	133
21. Ruski dolari i veliki prijatelji	139
22. Život je lep	145
23. <i>Feniks</i>	151
24. Dan D	157
25. Šta je bilo posle.	167
Izjava zahvalnosti	169
<i>Kraja nema</i>	171
O autoru	173

Uvod

Iznenada me je oblio hladan znoj i iste sekunde sam se razbudio.

Seks!

Da, pred zoru sam, mrtav pijan, spavao sa komšinicom Marinom, koja je delila stan sa koleginicom sa faksa u zgradi pored moje. Marinu sam poznavao površno, onako usput: klasična komšijska priča. Popričali bismo neki put ispred zgrade. Bila je na nekoj mojoj svirci kada sam imao prvi bend, *Plemiće*. Nikada mi se nije nešto posebno sviđala. Bila je obična mršavica, ravna kao daska i pomalo neuredna, sa krivim zubima i iskrzanom kosom, loše izblajhanom. Uvek se osećala na memlu svog malog stana i jeftine pljuge koje je, kao i stan, delila sa cimerkom.

Uopšte ne znam zašto sam je pozvao na svoj „klub dvadeset sedam“ rođendan. Verovatno sam u nekim usamljениčkim razmišljanjima i depresiji pomislio da bih mogao da je bar jednom kresnem, onako usput,

iz dosade, ili besa. Bio sam, naime, ubeđen da ona ne bi imala ništa protiv, čak sam osećao i da se donekle pali na mene.

Na moj rođendan došla je sa cimerkom, i obe su nalegle na flašu vinjaka kao da alkohol vide prvi put u životu. Ja sam, doduše, već na pola rođendana bio isto toliko pijan, nisam znao ni šta se ni koliko popilo.

Sada kad me je dočekala tona praznih flajki po podu i u sudoperi, slika mi postaje jasnija.

Sve se odigralo veoma brzo, glavobolja od flešbekova navodi me na samo jednu jedinu činjenicu: Marina i ja, ozbiljan pijani seks.

Voleo bih da ga se ne sećam, ali neminovno i dalje osećam „mirise“ po posteljini. Vidim otvorenu fioku svog noćnog stočića i poispadale kondome svuda po parketu. Da li sam ga uopšte i stavio? Mislim da nisam. Sećam se pijanog vatanja u mraku, Marininog skidanja brushaltera i svršavanja u polubesvesnom stanju. Oblačenje u žurbi, kako Marini slučajno ne bi palo na pamet da hoće „još da me ima“.

Dok teško ustajem i pogledom prelazim po štrokavoj sobi punoj opušaka, plastičnih čaša i nekakvih konfeta, shvatam realnost svoje pozicije.

Lupio sam još jednu recku, i to za rođendan, što uopšte nije tako loša stvar! Naročito je dobro kada se desi s osobom koja od tebe ne očekuje vezu. Neobavezni seks, kao i ulazak u kombinaciju, najbolja je stvar koju čovek može priuštiti. Krešeš, a ne misliš!

Već vidim sebe kako ovih dana srećem Marinu ispred zgrade i kako razgovaramo kao ortaci, kao da se

ništa nije desilo, ona je sigurno taj lik... Upravo mi je to i trebalo.

Zvonjava telefona prekida moju rekapitulaciju sinoćnih dešavanja. Podižem slušalicu i pridržavam je ramenom dok kopam po starom kevinom nesaseru tražeći aspirin za glavobolju.

– Alo, slavljenik, jesi se naspavao? – čujem promukli glas školskog ortaka Saleta, koga volim kao brata, a on mene kao „carinu gitaristu“.

– Jedva, a ti? – odgovaram mu promuklim glasom dok na jeziku i dalje osećam ukus duvana.

– Glava me ubija od onog usranog vinjaka! – čujem opet Saleta u telefonskoj slušalici. – Ali, sve u svemu, super je bilo sinoć. Nego, važna stvar... da te čisto podsetim da večeras imaš audiciju za onaj bend. Is-hvalio sam te do neba. Pričao sam ti, a i oni su čuli za tebe, biće nešto od toga, predosećam. Nemoj da me obrukaš, imam poverenja u tebe. Svašta sam im o tebi nakitio... Možda sam i preterao, i dosadio, ali tako mi došlo. Samo da ne zaboraviš... Oni su nam ozbiljna nada, znaš i sam.

– Ne, nisam zaboravio – odgovorih protegnuvši se u krevetu. – Večeras u Domu omladine, Džez klub, tamo vežbaju, je l' tako?

– Tako je, i budi tačan: momci su mnogo zajebani, a bend je opasan... – ne prestaje Sale da pridikuje. – I znaš šta, Džoni, nagurao si u dupe dvadeset sedam godina a nisi se makao od svirki po selima, soc-slavama, sindikalnim proslavama... Baš sam dosta razmišljao o tome. Ako sad nešto ne uradiš, vreme je da batališ žice i prihvatiš se nekog posla od kog ćeš realno živeti.

– Ne brini, Sale, daću sve od sebe – kažem opušteno, a osećam kako bih mogao još malo da odspavam.

Posle tog razgovora samo sam zatvorio oči i uz lagano padanje u san osetio blagu tremu pri pomisli na tu audiciju. Da li uopšte i da idem? Možda je odlazak tamo i dokazivanje kako znam da sviram stvarno nepotreban stres. Ja ne živim tako loše od ove kinte koju zaradim. Možda bi trebalo da nastavim da sviram sam, ili da se ponekad privalim nekom bendu, i to je to od moje karijere. A možda ipak zaslužujem više?

Svi znaju ko sam. Ja sam Džoni, gitarista za kojim drugi bendovi treba da vape, a ne da im se ja nudim... Ipak, pomislih realno, ovo mi je možda i poslednji pokušaj da nešto ozbiljno uradim u rokenrolu. Sa mnom bi taj bend mnogo dobio. I ja bih mnogo dobio...

San mi se ponovo navlači na oči, ma koliko se borio protiv njega. Ušuškanom u tome begu od stvarnosti, moj topli krevet i jorgan činili su mi život rasterećujućim i nikako nisam želeo da se probudim iz toga sveta i dozvolim realnosti da me išamara...

1.

Johnny Be Good

Zovem se Nikola Petrović i upravo sam napunio dvadeset sedam godina. Živim u centru grada, potičem iz ugledne profesorske porodice. Moji roditelji želeli su da živim životom sličnim njihovom, ako ne i da krenem istim stopama.

– Završi bilo šta. Budi nastavnik muzičkog, likovnog. Ako te ne zanima nastava, budi elektrotehničar! – još uvek mi u glavi odzvanjanju kevine reči dok u jednoj ruci drži varjaču a drugom pridržava moju mlađu sestru koja piški po patosu.

Nisam nikada bio kalibar za ozbiljne, klasične fakultete i studije. Moje misli su išle ka nečemu mnogo većem i širem. Veća nadanja, veća želja za uspehom. Bio sam umetnik. Dok su druga deca pikala loptu ili se igrala klikerima, ja bih se naslonio na prozor u maloj kuhinji moje majke i slušao meni tada neke neverovatne zvuke. Komšija u kući pored bio je prva osoba u kraju koja je imala gramofon! To je bio tako moćan

uređaj! Imao je i nekoliko ploča sa raznolikom muzikom. Od klasike do džez. Puštao bi taj gramofon uvek u isto vreme, u podne i u sumrak, a ja bih birao trenutak kada keva ne kuva i pritajio se da slušam.

Pokušavao sam i da pevam, ali nije mi išlo. Kada sam završio srednju, upoznao sam jednu od ekipa koja je blejala u blizini Tašmajdana, i svirala. Svirali su gitare. To je, shvatio sam, instrument za mene! Nešto sa čim se osećam moćno. Ti zvukovi su u meni proizvodili uzbuđenje kao ništa drugo do tada. Znao sam: želim da budem muzičar!

Ubrzo sam uštekao kintu da kupim svoju prvu polovnu gitaru, crveni fender stratokaster, i krenuo da vežbam. Svi u ulici su me čuli. Više nisu odzvanjali zvuci majstorskih burgija ili šerpi naših majki, pokvarenih televizora i sad već nekoliko gramofona. Čula se Džonijeva gitara.

I tako je sve počelo: entuzijastično, euforično, i došlo do nečega što nikako ne mogu nazvati „vrhunac“. Neki snovi jednostavno ne dožive da postanu java. Moji dragi roditelji su mi rekli da je vreme da iznajmim sebi neku garsonjeru i nastavim da „drndam po žicama“, sve dok se ne uozbiljim. Deset godina kasnije, i dalje neozbiljan, bez devojke, bez završenog fakulteta, bez profesorske plate, ja i moja gitara i dalje beležimo svoje snove.

* * *

Dobro da mi je zazvonio alarm koji sam sasvim slučajno navio na devetnaest sati. Kao da me je neka viša

sila naterala da tog dana alarm navijem na sedam uveče umesto na sedam ujutru (kada je inače i trebalo da ustanem toga jutra kako bih stigao da kupim markicu za bus). Pokušavam da otvorim oči, ali su mi kapci teški kao olovo i zalepljeni jedni za druge. Taj mali napor otvaranja očiju sada mi se čini gotovo nemoguć. Čujem kako napolju romantično šušti letnja kiša, ali taj zvuk remeti burgija majstorâ iz vodovoda koji su opet napravili neki kvar, te se nekoliko dana perem vodom iz flaše. I onda mi neko kaže da je Dorćol centar Beograda. U stomaku me, uz hroničnu mučninu, nešto blago steže, kao da sam kamen progutao. Gladan sam. Usta su mi suva kao barut, presušena kao korito potoka kroz koji nedeljama nije protekla ni kap vode.

Napokon sam ustao i počeo da razgledam haos koji je ostao od sinoć, kao i da se prisećam ko je sve došao na žurku. Bilo je tu društva iz kraja, uglavnom iz gimnazije, pa ortaci muzičari iz raznih bendova, kolege sa kojima sam sarađivao, njihove devojkice i nekoliko njihovih najbližih prijateljica; bili su savršeni gosti, njihova se euforija sjajno uklapala u moj stil proslave.

Dok sam se probijao kroz pobacane flaše, zgažene čaše i opuške, pogled mi se usredsredio na ogromnu crnu mrlju na belom tepihu koji mi je mama poklonila za useljenje. Sjajno, biće presrećna kada vidi. Belo je generalno boja koju bi trebalo izbegavati, posebno kada si muškarac koji živi poput mene. Ali njena nežnost i briga o meni se ipak i dan-danas iskazuje kroz sitnice. Želela je da mi bude „toplo kada hodam bos“. Biće i njoj toplo oko srca kad na ovom snežnom ćilimu ugleda kombinaciju vinjaka, koka-kole i nagoretine.

Posle nekoliko „puzećih“ koraka dokopao sam se dopola ispijene flaše kisele vode, i u jednom potezu je sasuo u grlo. Od cimanja glave unazad umalo se nisam stropoštao na pod.

I dalje ne umem da se napijem kao gospodin. Uvek neke glavobolje, teturanja, povraćanja i proklinjanja dana kada sam prvi put uzeo limenku piva u školskom iza kuće. Srećom, kisela voda uvek pomaže posle alkohola. To mi je stalno govorio ćale, a on je voleo da u društvu potegne lepu količinu domaće šljive.

– Voda na eks nakon jakog mamurluka treba da se pije isto kao i rakija! – to su njegove reči.

Posle dva-tri snažna udisaja i izdisaja, kao da sam na treningu, polako sam počeo da se vraćam u stvarnost i da se, kako znam i umem, sastavim, jer bi uskoro trebalo da...

Čoveče, trebalo je da sam već krenuo na audiciju!

Tražim po ormanu svoje omiljene farke i uto na noćnom stočiću ugledam uredno poređane čestitke. To mora da je sredila Milica, moja mlađa sestra; ona je samo svratila na žurku jer je žurila na čas baleta. Moja Mica Pelenica. Nikada za mene neće postati velika devojka.

„Našem dragom Džoniju, zauvek Džoni bi gud.“

Jedna od čestitki od ortaka. Uvek se njih nekoliko skrpe da mi kupe gotivan poklon i oduševe me. Moji ortaci iz škole i kraja zvali su me Nikola, Nidža, a cela muzička ekipa – Džoni! Pa dobro, pošto volim da kažem da sam gitarista otkad znam za sebe, Džoni Vinter mi je bio i idol i uzor! Pesma „Johnny Be Good“ je, inače, bila i ostala za mene „oda mladosti“. Himna!

Veče pred proslavu sklonio sam svoju gitaru fender stratokaster i pojačalo maršal sa zvučnom kutijom kod komšije Gage, da mi neko slučajno ne spusti konzervu na kutiju ili je nesmotreno zalije koka-kolom. Ta oprema za mene vredi više od života. Kupio sam je od svoje prve kinte koju sam zaradio prodajući papiriće za lutriju. Moji su mislili: ako nemam sreće u životu, nije loše da bar drugima pružim šansu. A ja sam svaki drugi papirić gurao u džep, sto po sto kinti, plus platica i poklon čestitka od čaleta... Kupio sam tako svoju prvu „devojku“.

Naslonjenu na zid vidim svoju izgrebanu okercrvenu krš akustaru; znao sam da će, kad se okupi ekipa, biti ono:

„Hej, Džoni, ajmo onu našu... Onu koja počinje gitarskim rifom...“